

Као у Ћосићевом роману „Бајка“ (1965) – где се отварају коридори времена и у Београд поново пристижу Словени, па Римљани и најзад Келти – тако и у нашим медијима ти ходници зјапе, те нам медијску сцену запоседају духови историје.

Када, рецимо, читате Е-новине, зар вам се не чини да видите васкрсле „промичбене сатније“ НДХ, из деветсто-и-четрдесетих, са све патолошком мржњом према „погрешном“ писму, „погрешној“ Цркви, „погрешној“ историји и „погрешној“ страни у рату? Зар вам се не чини да толика количина психотички сасређене мржње, цинизма, злурадости и пакости, што се одатле емитује, не оправдава оцену Милана Брдара да овде постоји „проушташки београдски лоби“ („Хроника разорене Троје“, књ. 1, стр. 321)?

Такође, када гледате ТВ Студио Б – наводно градску телевизију „свих Београђана“ – зар вам се не чини да сте катапултирани у седамдесете, у године најљућег титоизма, са све карактеристичним култом личности, једнопартијским новинарством, псеудокултурним елитизмом, снисходљиво-популистичким „сервисним програмом“, гротескним „истомишљењем“ на задате политичке теме, те саговорницима који изражавају готово бизарну униформност друштвених идеја и ставова? Зар вам се не чини да је та елитуца водитељки и новинара, као и у Титово доба, брижљиво селектована и испирана вишегодишњим идеолошким варикинама, све дотле док код њих није нестало сваки траг „политичке некоректности“ – почев од помисли да се употреби „неподобно“ писмо (изузев у једној „црквеној“ емисији), па до помисли да „другови из ЦК-СК“ (а сада „наши партнери из Брисела-и-Вашингтона“) можда некад и нису у праву?

Исто, зар вас ТВ „Свет плус инфо“ („Напредњачки таласи“) не враћа, и формом и садржајем, у легендарне деведесете? Све са новинарима – страначким активистима, уредницима – члановима Главног одбора, вестима – без вести, састављеним од примитивног ружења политичких супарника, политичким емисијама – пљуваоницама, страначки и мисаоно једнако једностраним као што су и њихови режимски пандани, све богато зачињено опскурним криптоаналитичарима-„видовњацима“, а још уз то, како би ваљда све било у складу са „ретро-фазоном“ деведесетих, подвучено каироном у коме иду циберско-манијакалне поруке „личне садржине“ (типа: „НС, 30 година, богато обдарен атрибутима, жели друштво млађих удатих дама, гејови искључени“)… Када

гледате ову телевизију, зар вам се не чини да је та група „политичких“ водитеља и уредника, аналитичара-„видовњака“, те „новинара у цивили“, настала такође једном селекцијом, али негативном, готово перверзном, баш попут оне из деведесетих, током које се СПС дегенерисао у ЈУЛ? Зар вам се не чини да се то невероватно друштво окупило тако што су се најнестрпљивији, најнеобразованији и најнеспољнији каријеристи, неуспевши да се преко различитих партија у којима су претходно деловали довољно брзо попну до жељене пречаге власти, новца и утицаја, једноставно слили у својеврсну медијско-страначку клоаку, чекајући да њихова најновија странка добије свој комад власти, па да се и они, као скакавци, распореде по управним одборима, јавним предузећима, уредништвима, министарствима и медијима?

Коначно, зар нас понашање *Данаса*, *Пешчаника* или Б92, у случају „[кокаинске д\(р\)аме](#)“ Биљане Србљановић, не враћа у „револуционарно“ петоктобарско време, када је „нашим револуционарима“ све било допуштано и опраштано? Зар се није и онда, у „пријатељским“ медијима, крила, заташавала и исмевала вест да је Срђи Поповићу, тада функционеру ДС-а (а данас

[професионалном инструктору](#)

„обојених револуција“ широм света) полиција пронашла 5 грама кокаина? Зар се није и онда све гурало под тепих и ниподаштавало у име виших циљева „демократизације Србије“ – као што данас Златко Паковић, морални бич „интелектуалаца у транзицији“ и лауреат награде „Десимир Тошић“, са дрском отвореношћу

[пише](#)

да је овим „покушајем да се јавни углед једне ангажоване интелектуалке, стицан дугогодишњим личним прегнућем, у једном трену, сведе на ниво криминалног лица“ заправо угрожено њено „право на приватни одушак“ – хеј, пазите, ПРАВО НА ПРИВАТНИ ОДУШАК! – који се мора признати „једној зрелој и независној личности“ познатој по „истинском залагању за демократизацију друштва“ (јадан Десимир Тошић, мора да се преврће у гробу од оваквог морализма и „залагања за демократизацију друштва“). Вероватно су о истом „праву на приватни одушак“ причали и „револуционари“ који су, по Београду 1944, реквирирали дедињске виле, дипломатске магацине и балерине из Народног позоришта, вероватно су о истом „праву на приватни одушак“ причали и Турци док су, 1453, у име Алаха, робили, напастовали и палили по Цариграду – само што тада није било „роевропских колумниста“ да то *право бораца и боркиња за истинске вредности* тако лепо артикулишу и објасне полуидиотској публици...

И тако, у нашим медијима, ходници времена зјапе отворени. Једино што из њих не излазе Леониде или Аристотели, Обилићи или Пупини, него Јуде и Херострати, Минхаузени и Борџије, а све праћени правим хунско-вандалским башибозуком. Ова јадна земља је много тога доживела. Али овакав „удружени башибозучки подухват“ не верујем да је запамтила.